

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721202162
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8721202162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XX/X, D. C., právne zastúpená: Mgr. Ondrej BARNA, advokát so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, v konaní o zaplatenie 1.664,50 eur, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 18Csp/54/2021-88 zo dňa 20.04.2023 takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, t.j. výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 170 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

II. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad, ako súd prvej inštancie, rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 832 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a priznal žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50 % (III. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa si z titulu primeraného finančného zadostučinienia uplatnila sumu 1.664,50 eur a náhradu trov konania z dôvodu, že Okresným súdom Poprad bolo pod sp.zn. 11Ro/611/2014 vedené konanie o zaplatenie sumy 1.664,50 eur, kde bola žalobkyňa v postavení žalovanej ako spotrebiteľka úspešná, pričom Okresný súd Poprad zmenil pôvodne vydaný platobný rozkaz na základe povolenej obnovy konania tak, že žalobu zamietol. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že uplatnený nárok má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať funkciu relutárnu. Žalobkyňa musela vyhľadať právnu pomoc a následne sa brániť v pôvodnom konaní, pričom úspešne uplatnila svoje práva, čím došlo k splneniu hypotézy právnej normy v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa poukázala na to, že výška uplatneného nároku je odvodená od výšky nedôvodne žalovanej sumy žalovaným v pôvodnom konaní, pričom nebyť enormného úsilia, tak k zvráteniu celej veci by nedošlo a žalovaný by sa bol bezdôvodne obohatil vymožením plnenia z platobného rozkazu. Žalobkyňa taktiež poukázala na to, že pre bežného občana je súdne konanie stresujúcou situáciou a musí znášať riziko prípadného neúspechu a s tým spojené riziko úhrady trov celého konania. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný trval na podanej žalobe aj po obnove konania, kedy už existujúca rozhodovacia prax jasne definovala porušenie spotrebiteľských práv. Taktiež uviedla, že

pokiaľ by súd moderoval výšku finančného zadosťučinenia, je nevyhnutné priznať minimálne polovicu tejto sumy, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť, a to z dôvodu, aby tak bolo na žalovaného preventívne pôsobené do budúcnosti, aby si už neuplatňoval cestou súdu nedôvodné nároky.

3. Žalovaný k tejto žalobe uviedol, že v čase uzavretia úverovej zmluvy nebol zákon č. 250/2007 Z.z. platný a účinný a žalovaný tak nemohol porušiť ustanovenia neexistujúceho zákona. Zamietnutie žaloby v konaní 11Ro/611/2014, o ktoré žalobkyňa opiera svoj nárok, nedeklarovalo porušenie práv alebo povinností, ale výlučne súd žalobu zamietol. Podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalovaným nie je naplnená, lebo žalobkyňa si neuplatnila žalobou žiaden konkrétny nárok z porušenia práv a povinností na ochranu spotrebiteľa. Ďalej poukázal na to, že výška finančného zadosťučinenia je vrcholne neprímeraná, nakoľko nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala v čom pociťovala porušovanie svojich práv a aké to malo pre ňu dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť výšky uplatneného nároku.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetný nárok je možné priznať nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatňuje porušenie práv alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany. Ohľadom výšky uplatneného nároku uviedol, že suma, ktorú si uplatnila žalobkyňa, zodpovedá účelu, poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a má odradiť povinných od ďalšieho prípadného porušenia práv spotrebiteľov. Žalobkyňa si úspešne uplatnila voči žalovanému v konaní po povolení obnovy konania svoje spotrebiteľské právo a je irelevantné, že ujma spotrebiteľovi reálne nevznikla, pretože postačuje iba možnosť takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Uvedená výška musí zohľadniť skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Vzhľadom na okolnosti prípadu bol súd prvej inštancie toho názoru, že neboli preukázané také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie požadovanej výšky a primeranou sumou povahy a rozsahu porušenia práv je práve priznaná suma 832 eur. Obrana žalovaného ohľadne nedôvodnosti a nepreukázania nároku je irelevantná, keďže ustanovenia o spotrebiteľských vzťahoch upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia o spotrebiteľských úveroch boli účinné už v čase uzavretia zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. – Civilný sporový poriadok (CSP) a to tak, že priznal žalobkyni náhradu trov konania podľa rozsahu úspešnosti voči žalovanému, teda v rozsahu 50 %.

5. Proti výroku III. tohto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, nakoľko súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania opomenul tú skutočnosť, že rozhodovanie o konkrétnej výške uplatneného nároku je vecou voľnej úvahy súdu, pričom žalujúca strana v konaní nemôže pri začatí konania a dokonca ani počas jeho priebehu predpokladať s určitosťou akú sumu súd určí za primeranú. Žalobkyňa poukázala na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku je potrebné korigovať a priznať jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, hoci jeho konkrétna výška nebude vychádzať zo sumy, ktorú si žalobkyňa uplatnila pri podaní žaloby, ale zo sumy určenej súdom ako dôvodnej. Preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby napadnutý výrok zmenil a priznal jej nárok na náhradu trov prvoinštančného odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Proti výrokom I., III. tohto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný považuje priznanú, aj keď oproti žalobe zníženú, sumu primeraného finančného zadosťučinenia za neprímeranú a nepodloženú. Poukázal na to, že predpokladom priznania tohto nároku je to, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu, ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. V prípade konania vedeného pod sp.zn. 13Ro/611/2014 však konajúci súd nekonštatoval vo výroku žiadne porušenie práv, ani povinností, žiadne vydanie bezdôvodného obohatenia a ani vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Došlo výlučne k zamietnutiu žaloby, čo ani pri najrozsiahlejšom výklade v prospech spotrebiteľa nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností spotrebiteľom na súde. Ďalšou podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. splniť, je porušenie práv alebo povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi. Nestačí teda len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobkyňa v žalobe neuviedla akým spôsobom mal žalovaný jej práva alebo povinnosti porušiť, obmedzil

sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný ďalej poukázal na to, že už zo samotného pojmu primeraného finančného zadostučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušeniu povinnosti. Jeho cieľom je nastolenie akejsi rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. V danom prípade však spotrebiteľovi žiadna škoda nevznikla, práve naopak, získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Je potrebné tiež poukázať na to, že účelom a zmyslom ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v takomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadostučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát, a to vydaním bezdôvodného obohatenia, ako aj priznaním primeraného finančného zadostučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Ďalej žalovaný poukázal na to, že v danom prípade žalobkyni nehrozilo ani len potenciálne riziko vzniku ujmy a z celého vzťahu so žalovaným sa snaží len vyťažiť výhody a finančné prostriedky, pričom ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za tieto záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadostučinenie. Vzhľadom na uvedené preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby jeho rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 388 CSP zmenil. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 219 ods. 3 CSP).

8. Vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa spotrebiteľ v pôvodnom konaní aktívne domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, teda spotrebiteľ v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V základnom konaní sa žalobkyňa úspešne domohla svojich práv tým, že po vydanom platobnom rozkaze na základe, ktorého jej bola uložená povinnosť zaplatiť sumu 1.664,50 príslušenstvom, bola na základe jej návrhu povolená obnova konania a v obnovenom konaní súd platobný rozkaz zmenil tak, že žalobu voči nej zamietol.

9. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia priznanej súdom prvej inštancie (832 eur), túto považuje odvolací za neprimeranú. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť

porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

10. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné. Žalobkyňa musela brániť svoje spotrebiteľské práva podaním návrhu na obnovu konania, a následne sa brániť v konaní o zaplatenie sumy 1.664,50 eur s príslušenstvom, pričom už samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ničím ďalším neodôvodnila. Žalobkyňa neuviedla, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené, a preto jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala, resp. v akej jej tento nárok priznal súd prvej inštancie.

11. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd prihliadal na všetky vyššie citované okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 170 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa zároveň žiadne okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku dôkazmi nepreukázala. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobkyňa svoje dôkazné bremeno uniesla len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil skutočnosť podania návrhu na obnovu konania a úspešné bránenie jej práv konaní o zaplatenie sumy 1.664,50 eur s príslušenstvom. Vo všeobecnosti podanie žaloby (návrhu na obnovu konania) a vedenie súdneho sporu každého zaťažuje, ide o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia, za prípadný jeho negatívny výsledok. Preto je výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 170 eur postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie a v prevyšujúcej časti odvolací súd nárok žalobkyne zamietol.

12. Pokiaľ žalovaný namietal, že v čase uzavretia úverovej zmluvy medzi stranami sporu ešte nebol platný a účinný zákon č. 250/2007 Z.z., tak odvolací súd k tomu uvádza, že v čase, keď sa žalobkyňa aktívne bránila v pôvodnom konaní, teda keď podala návrh na obnovu konania a následne sa úspešne domohla svojich práv v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp.zn. 13Ro/611/2014, kde bola žaloba zamietnutá aj na základe argumentácie žalobkyne z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z., v dôsledku čoho bol úver bezúročný a bez poplatkov (žalobkyňa čerpala úver v celkovej výške 7.671,93 eur a uhradila sumu 9.112,74 eur), tak v tom čase už uvedený zákon bol platný a účinný, pričom je podstatné, že tento zákon bol platný a účinný v čase, keď podala túto žalobu.

Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne právne uzavrel, keď konštatoval, že v danom prípade došlo jednak k porušeniu povinností vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z.z., ako aj osobitných predpisov (zákon č. 258/2001 Z.z. resp. Občiansky zákonník).

13. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je možné priznať iba spotrebiteľovi, ktorý vystupuje v pozícii žalobcu, pretože úspešne sa domôcť svojich práv je možné samozrejme aj v pozícii žalovaného, teda na základe obrany spotrebiteľa, čo predstavuje daný prípad a navyše v danom prípade žalovaná vystupovala v konaní o obnovu konania aj v pozícii žalobkyne a práve takýmto aktívnym postupom docielila zrušenie platobného rozkazu a následný úspech v konaní, ktorým si žalovaný voči nej nedôvodne uplatňoval sumu 1.664,50 eur s príslušenstvom.

14. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie.

15. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto z jej procesného úkonu závisela, výlučne od úvahy súdu. V predmetnom konaní výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela nepochybne od úvahy súdu. Hoci bola výška finančného zadosťučinenia odvolacím súdom znížená, žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná čo sa týka základu nároku, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom náhrada účelných trov konania bude vypočítaná z prisúdenej istiny o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania, odvolací súd ešte poznamenáva, že aj keď súd prvej inštancie nebral do úvahy to, že rozhodnutie v tejto veci záviselo od úvahy súdu, tak jeho rozhodnutie aj tak nebolo správne, pretože pokiaľ vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP (aj, keď nesprávne citoval § 255 ods. 1 CSP), tak mal uviesť že úspech a neúspech strán sporu bol rovnaký a vysloviť žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, a nie priznať žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 50 %.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).